Drottning Christina. Drame i Fyra Acter, Med Sång och Balletter

Bokutgåva

Stockholm. Tryckt hos Anders Jacobsson Nordström 1792

Drottning Christina är en dram som handlar om vem som ska bli drottningens make och därmed Sveriges statschef. Vidare förespråkar den att förnuftet måste råda över den privata känslan när det handlar om rikets framtid. Två brev spelar en dramaturgiskt avgörande roll för den rafflande händelseutvecklingen.

I första akten presenteras kärleksintrigen. Fältherren Torstensson, som representerar förnuftet, tycker att Christina ska gifta sig med prins Carl Gustaf. Christina själv, som representerar känslan, vill gifta sig med Delagardie som hon älskar. En ytterligare vridning i denna kärlekskarusell är att Delagardie i sin tur är förälskad i Maria, Carl Gustafs syster, samtidigt som hans förnuft säger att han bör uppfylla drottningens vilja och bli kung. I andra akten sker en fördjupning av Christinas dilemma – att å ena sidan vara regent och å den andra inte ha makten att själv få välja sin make. Hon inser att Carl Gustaf åtrår makten och att ett äktenskap med honom innebär att hon blir hans undersåte. Oxenstierna som axlar hjälterollen i dramat, gör entré. Med en faderlig auktoritet klargör han att Christina måste sätta statens väl framför sina personliga känslor. I den tredje akten får Delagardie ta del av ett brev som framkallar en känslostorm som omfattar blygsel, fasa och glädje. Han fattar ett ”våldsamt” beslut och går tillsammans med Oxenstierna in i slottskapellet. I fjärde akten får även Christina kännedom om det fasansfulla innehållet i brevet. Det visar sig att Delagardie är hennes bror. För en kort stund tappar Christina fattningen. Därefter utnämner hon prins Carl Gustaf till tronarvinge och förenar Delagardie med Maria.

Ulrika Lindgren

Poemet, af Herr KELLGREN.

Musiken till Sången, af Herr MÜLLER.

Balletterne, af Herr GALLODIER.

Erindring.

Denna Drame uppfördes för första gången af det Kongl. Hofvet på Gripsholms Slott 1785. Den har blifvit författad efter förelagd plan, och tryckt på Nådig befallning. Man anser för skyldighet att tillkännage detta; mer för att ej tillägna sig en oförtjent ära, än att icke bli ansvarig för de fel man ej ägt i sin magt att rätta, och kanske mindre i sin förmåga. Ett ibland dessa, lätt för hvar och en att med blotta ögat anmärka, är den aldeles oformliga skillnad i vidd emellan de tvänne förra och senare Acterne. Mindst har det undfallit den odödlige Författaren till *Siri Brahe*, och *Helmfelt*; Piecer, som ej mindre till plan än utförande, äro en Mästares alster. Hvad *Christina* angår, var den i början ej ämnad för en allmän Theater; men blott till enskildt nöje inom ett Hof, der ett visst inskränkt antal af Spelande äfven tvungit till lika inskränkning af Personernes i Piecen, och att uppoffra dess möjliga högsta förtjenst af Dramatisk Handling, åt förtjensten af några Rôler, jemte Fêternes och Ballettens.

PERSONERNE.

M:lle FR.

CHRISTINA, Svea Rikes Drottning.	LÖVEN.
Fröken EBBA SPARRE, hennes Vän och Förtrogna	M:lle NEUMAN.
CARL GUSTAF, Drottningens Cousin, PhaltzGrefve till Rhen, Generalissimus för Svenska Arméen i Tyskland	Hr ALGREN.
AXEL OXENSTIERNA, Grefve till Södermöre, Sveriges RiksCanceller	Hr DEBROEN.
MAGNUS GABRIEL DELAGARDIE, Grefve till Leckö, Svea Rikes Råd, älskad af Drottningen, och förlofvad med Maria Euphrosina	Hr WIDERBERG.
LEONHARD TORSTENSSON, Grefve till Orttala „Svea Rikes Råd och FältMarskalk	Hr C. UTTINI.
MARIA EUPHROSINA, Prinsessa af Phaltz, Carl Gustafs Syster	M:lle I. ÅBERG.
SCHLIPPENBACH, Capitaine af Gardet	Hr WIKBOM.
SEGREN	M:lle J. ÅBERG.
EN HERDINNA	FRU HAEFFNER.
EN HERDE	Hr FERNSTEDT.
Flere Generaler från Arméen i Tyskland.	
Herrar och Fruar af Christinas Hof.	
Drottningens Pager.	
Delagardies Pager.	
Vagt.	

(Scenen är i Stockholm.)

Röster, som utgöra Choren.

HofDamer.	*Cavalierer.*
M:lle Gemell.	Herr M. Bonn.
Holmberg.	Herr C. Bonn.
Grönström.	Djurberg.
Englund.	Rahm.
Fru Fickert.	Björkman.
Chatillon.	Bergman.
Bartels.	Högström.
Frantzon.	Dahlquist.

Turkar och Turkinnor vid Masqueraden.

M:lle Lindgård.	Herr Haeggman.
Mörling.	Silberg.
Clevberg.	Mellberg.
Widing.	Ebbe.

Balletten.

FÖRSTA ACTEN.

Herdar och Herdinnor.

M:lle HALLENGREN. Hr DELAND.

HJORTSBERG. KULLENBERG.
M:lle Wibbling. Hr Hamberg.
Megelin. Norberg.
Öberg. Tillman.
Löfborg. Hedman.
Comling. Spilhammar.
Witting. Järnberg.

Cimbrer eller *Krigsfolk.*

Fru GALLODIER. Hr VICTOR.
M:lle Sus. Wetterberg. Hr Bucher.
Car. Wetterberg. Kypke.
Svennerberg. Åberg.
Myrman. Öberg.
Lind. Rosengren.
Bergström.

Fångar.

Fru ALIX. M:lle Smedberg. Sundström. M:lle ÅBERG.
Spozzi. Falk.
Hr RAIMOND. Hr Sagnier. Hedman.
Quildal. Järnberg.

ANDRA ACTEN.

Hoffolk.

M:lle LIND. WAHLGREN. M:lle Sus. Wetterberg.
Car. Wetterberg. Wibbling. Spozzi.
Myrman. Smedberg.
Hr NORBERG. KULLENBERG. Hr Hamberg.
Rosengren. Åberg. Spilhammar.
Quildal. Bergström.

FJERDE ACTEN.

Hoffolk.

Fru ALIX. Fru GALLODIER. M:lle ÅBERG. *Första Quadrillen. Andra Quadrillen. Tredje Quadrillen.*

M:lle Hallengren. Wahlgren. Sus. Wetterberg. Car. Wetterberg. M:lle Hjortsberg. S. Lind. Wibbling. Smedberg. M:lle M. Lind. Myrman. Witting. Spozzi.

Hr RAIMOND. Herr Kullenberg. Bucher. Åberg. Rosengren. Herr Norberg. Hamberg. Kypke. Quilldal. Herr Bergström. Öberg. Spilhammar. Hedman.

Drottningens Pager.

Hr Lindberg. Lundberg. Oxelström. Boholm. Westerberg. Ekholm. Åkerström. Hellström.

Delagardies Pager.

Hr Boholm. Åberg. Kellberg. Garth.

Drottning

CHRISTINA.

FÖRSTA ACTEN.

(Theatern föreställer Delagardies Trägård, nu varande KungsTrägården, tillredd för en Högtid, som han ämnat Drottningen)

FÖRSTA SCENEN.

CARL GUSTAF. TORSTENSSON.

TORSTENSSON.

Prins! tillåt att en vän, att en af Statens vänner Förklarar Er den frögd, som Fosterlandet känner, Att sluta få på nytt i öm och tacksam famn En Hjelte, värd sitt blod, värd Sverge, och sitt namn. Ja Prins; det är af Er, af edra tappra händer, Som freden återförs till dessa glada stränder; Det är åt eder dygd, er rådighet, ert mod, Som Sverge skyldigt är sitt öfverblefna blod. Nog detta ädla blod Germaniens slätter färgat, Och Svea segrens fruckt med tysta tårar bärgat: Med lagren i sin skrud, men såret i sitt bröst, Hon upp till Himlen höjt en daglig klagans röst; Til Himmelen som, rörd utaf dess ömma böner, Och hedrad af det mod som styrt dess tappra söner, Den fred med eder hand, till hennes sällhet, knöt, Som Gustaf Adolphs svärd, för hennes ära, bröt.

CARL GUSTAF.

Hur ärofullt för mig, om jag mig smickra torde, Att jag af Torstensson ett bifall vinna borde; Af dig, du tappraste bland Sverges Höfvidsmän; Dig, Gustafs första Råd, och Gustafs första vän! Men du har nämnt hans namn .. och du berömma vågar Det nit, det svaga mod, som hos en yngling lågar; Men du har följt hans fjät .. och vill, att utan blygd Jag höra skall mitt låf, vid hugkomst af hans dygd .. Att upp till hans förtjenst jag skulle ögat höja; Och straxt i stoftet ej min låga hjessa böja – Ach! dessa svaga prof utaf ett vanligt mod, De ringa farors rön som föga kräft mitt blod, De lätta segrars vinst som han min svaghet ämnat .. Hur långt ifrån hans högd de mig till afstånd lemnat! Och hvad det matta låf, som krönt min äras vår, Med tystnad häpna bör vid glansen af hans spår! – Du, som bland store Män det främsta rummet äger, Stor uti fredens lugn, och stor i krigets läger; Hvars namn till Elbens strand en helig frugtan bär, Hvars minne hos ditt folk med tårar dyrkadt är; Som högst på Ärans thron i Evighetens tempel Är Hjeltars, Konungars, och Menniskjors exempel! Hvi lefver du ej mer? – Hvi blef en brottslig verld Mer verkan af din hämd än af din mildhet värd? Det tillhör endast dig de storverks framgång stöda, Som ingen ann än du i tankan vågat föda: Att jämna Kungars magt; at skipa Folkens rätt; Och Ljus och Frihet ge åt menskjors tänkesätt. Ach! om min unga själ, af Gustaf Adolph danad, Af Gustaf Adolphs röst till stora bragder manad, Så snart ej blifvit dömd, att sakna vid hans död Sin eftersyn, sin Far, sin ledare, sitt stöd ... Kanhända då en dag mig kunnat värdig göra Att uppå stridens fält hans tappra härar föra, Då i den höga kretts, dit lyckan bragt mig opp, Ej styrkan vägrat sig åt mitt förmätna hopp; Kanhända då en gång jag kunnat återbära En mera önskad fred för Sverges och min ära; Kanhända ... O min Kung! förlåt, att några dar Jag hyst den djerfva håg, att blifva hvad du var.

TORSTENSSON.

Af en så ädel håg man fruckten har förfarit: Var endast hvad Ni är, att bli hvad Gustaf varit. Uti den djupa sorg, hans saknad Eder ger, Ni endast Hans förtjenst, men ej er egen, ser. Så mycken tacksamhet dess större fordran röjer; Så mycken blygsamhet ert värde dubbelt höjer: Men Dygden, för att se alt hvad hon våga bör, Är skyldig Sig den rätt, som hon åt andra gör. En Dåre, vid sitt låf, med undran sig betraktar; Den Stolte

kräfver det; den Svage det föraktar; Men Hjelten pröfvar än, sen han det vunnit har, Om det af sanningen förtjensten ägnadt var. Ja Prins, Ni glömmer Er; men tro, att edra Vänner, Att Rygtet, att er Här, att Sverge Eder känner; Att Sverge mot er dygd och mot sin tacksamhet Ej någon mindre lön fullkomligt svara vet, Ej någon mindre skänk er ära värdig finner Och värd det ädla blod i edra ådror rinner, Än sina Kungars thron, med deras Dotters hand.

CARL GUSTAF.

Christina, min Gemål?... Hvad hopp! hvad sälla band! Ach Torstensson!... så läs uti mitt öpna hjerta, Och se min hela själ, dess ömhet och dess smärta: Jag älskar – Ja, min vän, ifrån den första dag Då ögat skåda fick de rörande behag, De dygder och de ljus, som Gustafs Dotter pryda, Svor Kärlek i mitt bröst, att hennes lagar lyda .. Svor Äran i min själ att bli dess ömhet värd. Om sen, jag någon gång har lyft ett frugtadt svärd; Om Sverges fiender för mina vapen vikit, Och sällan segrens Gud min hand i striden svikit; Är alt min kärleks verk: alt, fruckten af hans magt, Och af de dygders frön han i mitt hjerta lagt. Än, jag bekänna bör, de ej det värde hunnit, Att till en spiras arf jag något anspråk vunnit; Men om, en lycklig dag, utaf min Drottnings blick Jag ett förvissadt hopp om min belöning fick .. Nej, intet mål är satt för Hjeltarnes förmåga, Dit ej min djerfva fot med framgång skulle våga; Mitt hjerta vittnar det: jag skulle värdig bli Christina, och dess thron.

TORSTENSSON.

Och hvarför tviflar Ni? – Vår unga Drottning ren den sälla ålder hinner, Då kärlek öppen väg till våra hjertan finner: Dess egen säkerhet, dess huldhet för sitt land, Dess pligter mot sin börd: alt fordrar att dess hand, Dess hjerta och dess thron en värdig maka lemnas: Och hvilken, om ej Er, bör detta valet ämnas? Er, som på dubbelt vis beskyldad med dess ätt, Af Vasa blodets band och Vasa dygders rätt, Har stadgat hennes magt och utbredt hennes ära. Ja Prins, då Er förtjenst, då Politikens lära, Då Folkets röst ...

CARL GUSTAF.

Min vän, hvad tjena de väl till, Om icke hjertats Gud mitt anspråk stödja vill? Det var en tid, – kanske mig hoppet smickrad gjorde, – Då till min rena eld jag hennes bifall sporde; Utaf en blick, ett ord som på dess läppar log, Min ömhet ett bevis utaf sin framgång tog; Men, långt från henne skild, hvad hopp bör jag väl våga Att tiden icke släckt en svag och nysständ låga? Att böjelsen ej sen en mera lycklig skänkt Det hjerta, som mitt mod, mitt svärd förtjena tänkt? – En Syster, i hvars sköt min vänskap anförtrodde De ömma lågors vård, hvaraf mitt lugn berodde; Hvars öga, upmärksamt på målet för mitt väl, Har sänkt en uplyst blick uti Christinas själ —– Se här det grymma ljus, som hon mitt hjerta gifvit: Se, hvad dess egen hand till min bestörtning skrifvit, Och döm, om jag har hopp.

(Ger honom ett Bref.)

TORSTENSSON
läser.

”Olyckelige Bror! ”Om du min vänskap vet, om du min oro tror ... ”Carl Gustaf, du är glömd; din Syster är bedragen. ”Kom, skynda: innan korrt lär Stockholm se den dagen, ”Då Delagardie ...”

(Han ger Brefvet tillbaka, och fortfar med harm och bestörtning)

Nog. Jag redan uptäckt ser, Hvad jag af harm och blygd har velat dölja Er. Ja, det är sant, min Prins: Glömsk af sin egen heder, Och af de hjeltars blod hvarfrån hon härkomst leder, Christina villad, svag, med säkra tecken röjt Att kärleken dess bröst för denna yngling böjt: Men om Ni Rådets nit, och Adelns högmod känner, Och Statens Hufvudmän, och edra egna Vänner, En Oxenstjernas drift, en Brahes vaksamhet, Och

våra Lagars kraft, och Ständers myndighet; Så tro ej, Prins; tro ej, ett upsåt framgång vinner, Som af så mångas rätt förenadt motstånd finner. Jag sjelf – jag glömmer ej ett nära slägtskapsband, Och att en öm, en kär, en dygdig makas hand Är Delagardies skänk – men om han, nog förmäten, Nog af sin börd, sitt stånd, sin trohetspligt förgäten, Till sjelfva thronens höjd sin åtrå sträcka tör ... Jag svär vid denna thron, hvars väl mig ypperst rör; Vid detta svärd, som drogs dess heder att försvara; Vid Gustaf Adolphs stoft, och fosterlandets fara: Jag sjelf den första blef, som fordrade hans blod, Att hämnas det fördärf som Sverge förestod – Men, Himlen vare låf! dess vrede skall ej kräfva, Att på så våldsamt sätt ett nesligt anslag häfva; Och kärleken, bestört, oss sjelf ett medel lär, Som vida mindre grymt men lika säkert är. Ni sjelf från längre tid, med hela Hofvet, funnit Att Delagardies bröst för eder Syster brunnit; Ni vet – dess egen hand Er derom visshet gett – Att hon hans ömma eld med hemligt nöje sett; Och båda i sitt hopp en lycka säker trodde; Som på ett bifall blott af hennes Far berodde: Men han, hvars klokhet valt en annan pröfningslag, Som för sin dotters börd, dess dygder och behag Trott högre ödens lott af Himlen ämnad vara, Från tid till annan dröjt att sitt beslut förklara. Nu, då han häpen ser en allmän faras hot, Han med sitt bifall sjelf går Delagardie mot; Och Delagardie, glad, med vördnad, men med tystnad ...

CARL GUSTAF.

Jag ser det, Torstensson: Hans djärfva ärelystnad, Som inga hinder tål, som inga gränsor vet; Den tvekan han försport; hans egen flygtighet: Alt bådar mig hans svar; alt säger, att till råga Af vår förnedring –

TORSTENSSON.

Hvad?.. Ni tror, han skulle våga Ett afslag ge? – Ni tror, att på så nesligt sätt Han glömma kan sig sjelf, sin vördnad för er ätt, Och känslan af den blygd som brottet sig bereder, Och faran af den hämd som gifs en sårad heder ...?

CARL GUSTAF.

Hvad nedrigt fins, som ej för purpurn vågas kan? På steget till en thron, hvem bör väl fruckta ...?

TORSTENSSON.

Han – Än, på så slipprig ban, kan snart en afgrund brista, Och detta djerfva steg bli af hans lif det sista. Se der, hvad han med skäl ännu befara bör: Men ock ännu – mig alt derom förvissad gör – Skall kärleken hans fot fördärfvet undandraga, Och i ett villadt bröst sitt välde återtaga. Hvad säger jag? Han sjelf, i samråd med er Far I dag på dessa rum en högtid anstält har, Att bifall till sitt val af Drottningen begära.

CARL GUSTAF.

Men om i dag dess hand, om högsta magt och ära En storsint yngling bjuds; monn han den vägra kan? Monn han den vägra vill? då han ett medel fann, Att till sin lydnads pligt ett brottsligt högmod tyda?

TORSTENSSON.

Men hvarför endast råd af eder frugttan lyda? En Älskarinnas syn bedrages icke lätt; En Drottning äga vill ett hjertas hela rätt; Och tro, vid minsta skymt utaf en delad låga, Christina blygas skall att mer sin svaghet fråga: Harm, högmod, heder, pligt ... Men tiden inne är; Man kommer ... Det är hon.

ANDRA SCENEN.

CHRISTINA. DELAGARDIE. MARIA EUPHROSINA. Fröken SPARRE. HOF-FOLKET, klädda til Herdar och Herdinnor. De Förra.

CHRISTINA,
afsides med bestörtning.

O Gud! – Carl Gustaf här! Hvad oförmodad syn! Hur grymt är jag bedragen! Hans ankomst .. Bör jag tro ..? Just nu .. på denna dagen! – Men röjom ej vår harm.

CARL GUSTAF.

Min Drottning! om den flit Som skyndat mina steg, om ett fördristadt nit Bör kunna smickra sig att ej förtörna Eder; Så tillåt, på den fest man ägnar til er heder, En Frände för er fot sin vördnad lägga ner.

CHRISTINA.

Den ärofulla fred er ankomst återger, Er vishet, edert mod att Sverges härar föra, Vår skyldskap ... alt, min Prins, bör Er försäkrad göra, Att jag med glädje ser en Hjelte och en Vän. Oss nöjet samlat har: Ett enda feltes än I all den sälla ro, som denna dagen gifver: Ni kom – Från denna stund vår frögd fullkomlig blifver.

(Drottningen ger tecken åt Delagardie, att börja féten. En Quadrille af Herdar och Herdinnor kommer först att omgifva henne)

EN HERDINNA,
som anför Quadrillen, lemnandes Drottningen en Bouquet)

Recitatif.

O Drottning! då en häpen verld Till offer åt din magt ett dyrbart rökvärk tänder, Är denna ringa skänk af menlöshetens händer Ditt hjerta mera kär, din godhet mera värd.

Aria.

Vet, de blommor vi förära Växte nyss i dina spår; Kärlek med en ömhetstår Gick att deras ungdom nära; Nöjet bröt dem, Hoppet spår Att en Drottning dem vill bära.

Glade, se de utan harm På din hjessa Lagrens ära; All den sällhet de begära, Är att vissna på din barm.

Deras fägring och behag Af din skönhet borrtskymd blifver; Deras fägring, späd och svag, Föds och flygtar på en dag: Men den glans dig Äran gifver Trottsar vanskligheten lag.

(Häruppå anländer en annan Quadrille, af Fångar från flere eröfrade länder. De anföras af

SEGREN,
som lemnar Drottningen en Lagerkrans).

Recitatif.

Af tio vunna länders lydnad Prinsessa, för din fot jag dessa vittnen bragt. Der Skönhet gifver lag, der Mildhet öfvar magt, Är lydnan utan tvång, och bojan blott en prydnad.

Aria.

Lagren, den jag dig förärar Drottning, värdig är ditt mod: Hundra nederlagde härar Hafva stänkt den med sitt blod.

Afund hemsk i stoftet dignat, Agget lägst i afgrund flytt; Friden glad den hand välsignat, Som gaf jorden lugn på nytt.

Vän och Ovän nöjdt tillhopa Sjunga till en Drottnings låf, Stor och frugtad kring Europa, Öm och dyrkad vid sitt Hof.

(Drottningen ger Bouqueten åt Fröken Sparre, och behåller sjelf Lagren)

CHRISTINA
till Delagardie.

Hvad detta ädla skämt mig smickrar och förnöjer, Och hvad dess upphofsman behag och snille röjer! Men gå, förgätom ej, att under skuggan gömd Plär glädjen trifvas bäst, der vördnaden är glömd.

(Drottningen och Fröken Sparre, båda lika klädda, masquera sig, taga hvarandra under armen, och göra en korrt tour under det balletten fortsättes. Christina ger Lagerkransen åt Fröken Sparre, som lemnar Bouquetten åt Drottningen. Detta byte gör, att man misskänner dem. De komma tillbaka masquerade. Fröken Sparre fäster Lagren på Carl Gustaf och bjuder honom att dansa. Han tager henne för Drottningen. Delagardie står på framscenen demasquerad. Balletten slutas med en slags långdans, som Fröken Sparre med flit leder utom Theatern, för att lemna Drottningen tillfälle att tala med Delagardie.)

DELAGARDIE.

O Drottning! tillåt mig, den häpnad uppenbara Som vid en Frändes syn ...

CHRISTINA.

Nej, frugta ingen fara. Carl Gustafs återkomst ej hindrar mitt förslag. Christina älskar dig; Christina är ej svag. I mårgon hennes hand på Delagardies hjessa En krona fästa skall. I mårgon ...

DELAGARDIE.

Ach Prinsessa! Ert stånd ... min ringhet ...

CHRISTINA.

Gå! jag ingen fördom hör; Och kärlek jämnar alt hvad börden olikt gör.

(Balletten kommer tillbaka. Fröken Sparre demasquerar sig då hon slutar dansen, och lemnar Carl Gustaf helt förvånad öfver sitt misstag. Christina, som äfven demasquerat sig i detsamma, går emot PhaltzGrefven och säger med ett fint och tvetydigt skämt:

Hvad häpnad! – Bör jag tro, ert öga sig bedragit Min Prins? – Men trösta Er: den irring Er betagit Har lemnat i mitt rum en Skönhet, och min vän: Den hedrar eder smak, och jag förlåter den.

(Till sitt Hof.)

Men ren i våra fjät sig daggens droppar gjuta, Och skuggan bjuder oss at våra lekar sluta. Jag går – Men, till en pligt mot tacksamhetens lag, Att aldrig glömmas må så glad och lycklig dag, Att år från år dess namn må i odödlig ära Till min förkjusta själ en ljuflig hugkomst bära, En Orden stiftas skall i afton af min hand, Dit vänskap kallar Er, att prydas med dess band.

TREDJE SCENEN.

DELAGARDIE,
ensam.

Hvad stridande begär uti mitt hjerta råda! Hvad ära! men hvad brott! – Hvad höghet! men hvad våda! Bland hundra känslors bud, bland hundra pligters tal, Hvad bör jag välja? – Jag? —— Och äger jag ett val? – Christina har befalt: Nej, jag ej tviflar mera; Min enda pligt är den, att lyda – och regera. Ja, thronen väntar mig. För ett så ädelt hopp All svaghet vika bör, alt vekligt offras opp.

ANDRA ACTEN.

(Theatern föreställer en Sal på Slottet)

FÖRSTA SCENEN.

CHRISTINA. Fröken SPARRE.

Fröken SPARRE.

Nej, jag Er ej förstår – Ung, dyrkad, stor i ära, Stor uti magt, i alt hvad dödlige begära, I alt hvad Himmelen åt dygderne förär, Hvem kan väl lycklig bli, om Ni ej lycklig är? Men denna qväfda suck, och dessa tysta tårar —— Nej, något hemligt qval, min Drottning, Eder sårar, Och Ni fördöljer det – och döljer det för mig!

CHRISTINA.

I denna klagan ... ach! hvad oskuld röjer sig! Van, ifrån barnaår, att om mitt hjerta råda, Att känna dess begär, dess alla tankar skåda, Kanhända i min blick du redan läsa bordt Det våld, som kärleken på mina sinnen gjort. Men ögat kan ej se, hvad ej i hjertat varit: Man gissar ej de qval, som man ej sjelf förfarit; Och i det sälla lugn, som skyddar dina dar, Dig kärlek blott ännu till namnet kunnig var. Så lär då af mitt tal att känna dess förmåga, Att flyckta för dess ro, och bäfva för dess plåga – Uti de späda år, då ledd af menlöshet Man ej af bördens rätt och lyckans fördom vet, Då man sig jämlikt tror alt hvad ens tycke vinner, Och man ej älska blygs hvad man behagligt finner; Då var det, som min själ bland lekar tagit ann En böjelse, hvars namn, hvars följder jag ej fann. Omsider, men försent! jag faran känna lärde, Och djupet af ett sår som jag med vällust närde; Försent, då ren det gift, jag i mitt hjerta bar, En del utaf mitt lif, utaf mitt väsen var. Ett varnande förnuft förgäfves förestälde Min lågas veklighet, och mina pligters välde, Och skillnaden, af börd och lyckans oförrätt, Emellan Vasars blod och Delagardies ätt. Förgäfves Ärans röst min kärlek brottslig dömde: Jag Delagardie såg ... och hela verlden glömde. Hvad säger jag? – Monn sjelf ej Äran gilla bör Det val, som Kärleken utaf förtjensten gör? Förnuftet! visar det en rätt, som mera väger Än den behag och vett och dygd och snille äger, Än Delagardies rätt till thronen och min hand? Och har jag då en thron, regerar jag ett land, Att vid en makas val den frihet sjelf beröfvas, Som af den ringaste bland mina landsmän öfvas?- Odrägeliga tyngd af en förhatlig magt, Som känslor och natur till tvång och tystnad bragt! Är pligten af mitt Stånd, att andras väl bevaka? Och lönen för mitt nit, att egit väl försaka? Hvad är, om ej ett stolt, ett gäckadt slafveri, Den magt, som nekar mig att kunna lycklig bli? Nej, jag ej skyldig är min Sällhet åt min Ära, Och mina dagars lugn åt Politikens lära; Åt detta falska band, som Adeln nödigt fann Till jämnvigt mot sin Kung, och jämnvigt mot hvarann. Nej, tiden inne är, att detta tvång förstöra, Och mot ett storsint Råd mitt välde stadgadt göra, Och med ett enda steg befordra till sin höjd En Drottnings myndighet, en Älskarinnas fröjd. Det värf, som af en Far med framgång börjadt blifvit, Med oförsvagad hand jag till sin mognad drifvit; Med nya länders vidd jag ökat Sverges magt, Och nya Segrars mängd till vunna Segrar lagt. Cæsarers stolta mod, af våra vapen krossadt; Germanien, af min hand utur det ok förlossadt Som Monarkiens rätt och Kyrkans frihet kränkt; Den ära och det lugn jag nyss mitt rike skänkt ... Så många mödors fruckt bör mig en borgen vara, Att Sverge för mitt val sin lydnad skall förklara, Då med en Svensk Gemål jag ädelt dela vill En thron, som genom arf och segrar hör mig till – Men hvilken hatfull magt tycks sig ett nöje göra, Vid målet af mitt hopp att dess fullbordan störa! En Frändes återkomst! ... Hvad omildt ödes skick Har kallat honom hit på dessa ögonblick? Gud! om han gissat har mitt uppsåt och min låga; Hvad bör hans kärlek ej, hans harm och

högmod, våga Till hinder för mitt väl? – Min vän, du dömma lär, Om jag uti mitt bröst en fåfäng oro när.

Fröken SPARRE.

Ach Drottning! hvad ert tal hos mig förundran väcker! Ert tillstånd grämer mig, ert uppsåt mig förskräcker. Jag ej med brottsligt nit en kärlek klandra bör, Som Eder värdig är, om han Er lycklig gör: Men gör han det? – förlåt det tvifvelsmål jag vågar – Om i passionens lugn Ni sjelf ert hjerta frågar, Det hjerta som, så vant att tänka godt och stort, Från ära, dygd och pligt ej minsta afsteg gjort, Och detta höga ljus, som edert snille leder; O Drottning! o min vän! monn de ej svara Eder: Den ensam är förtjent utaf Christinas hand, Som vågat lif och blod för hennes fosterland. Låt ungdom och behag en gynnad Ädling pryda; Men är han derför värd, att Sverge lagar tyda? Nej, Gustaf Adolphs thron ej tillhör någon ann Än den, som uti Dygd med honom liknas kan. Ni vet, om mer än en kan utan djärfhet bära Sin blick till denna höjd af hjeltebragd och ära; Ni vet, om mer än en fördubblat har sin rätt Med bandet af ett blod, som slägtas från er Ätt? Ni vet ...

CHRISTINA.

Förtig ett namn, som såra bör mitt öra!

Fröken SPARRE.

Ni var ej altid van, att det med afsky höra: Ni redan frugtar det – det förebrår er dygd. Ach! frugta för den dag, då eder fosterbygd, Och fiendernas fröjd, och edra vänners smärta Skall nämna det till blygd, till ånger för ert hjerta!

CHRISTINA.

Nej, detta hjerta ej en svaghet kan begå; Nej, ingen skall min dygd ett afsteg förebrå. Du tror, din Drottning väl skall gifva sig en maka, Att samma ögonblick sin ärfda thron försaka; Att af den höga magt hon sjelf besutit har Behålla blott ett namn, en fåfäng skugga qvar. Det skulle ske den stund jag delade mitt rike Med den, som uti börd och dygder är min like. Carl Gustaf icke blott Christinas Hand begär – Den dag han Konung blir ... jag Undersåte är: Hans högmod är för stort, för stor hans rätt och styrka, Att nånsin en Gemål som Regentinna dyrka. Jag ej befarar det i Delagardies famn; Han nog belöning får i hedern af ett namn: Han vinna skall min hand ... men skall ej vinna mera. Det Gustafs dotter är, som ensam skall regera; Det endast döden är, som mig beröfva kan Den spira, jag i arf med sjelfva lifvet vann – Så gillar dygden sjelf det val som fördom lastar; Och Carl mitt uppsåt blott till sin fullbordan hastar. Ja, på den Ordens-fest, som helgar denna dag, Jag straxt förklara vill min kärlek ... och min Lag.

ANDRA SCENEN.

CHRISTINA. CARL GUSTAF. Fröken SPARRE.

CARL GUSTAF.

Prinsessa! tillåt mig, för edra fötter bära Germaniens hörsamhet och edra vapens ära: För Sverges Riksarmée den främsta Höfvidsman, Jag säkrast om dess tro och mandom vittna kan. Om man af Härens mod en Höfdings värde dömmer; Om man vid Segrens vinst en Höfdings svaghet glömmer; Om Himlen i min hand välsignat det baner Som säkerhet och lugn åt Sverge återger ... Ach Drottning! värdes då förutan vrede höra Det hopp jag mig förtrott, den bön jag vågar göra, Att af er ädla hand en lön må lemnas mig, På den mitt hela väl allena grundar sig.

CHRISTINA.

Hvad lön är i min magt, som uti värde väger Mot den ert egit bröst i sina dygder äger? ... Mot den att, segrande mot trenne Kronors magt, På Roms förmätna Örn en evig boja lagt? ... Mot den att, svigtande för hundra lagrars börda, Europas tacksamhet och låf ock undran skörda?

CARL GUSTAF.

Kanske på stridens fält jag någon ära nått ... Men lagren är ej nog för den ett hjerta fått. Det detta hjerta är, som nu med vördnad frågar Om tiden för den lön, hvartill det sträfva vågar.

CHRISTINA.

Den böjelse, min Prins, jag Eder yttra hör, Som Drottning och er Vän mig lika nöje gör. Förmycket mån om mitt och om mitt Rikes bästa, Att ej i Sverges sköt för evigt söka fästa En slägt som, redan Svensk till blod och religion, Försvarat har mitt land och stadgat har min thron; Jag sjelf med glädje går, att en förening yrka Som eder sällhet gör, den stund han gör min styrka. Ja, Prins, om eder blick, åt pragt och höghet kär, En maka söka vill som Kungars purpur bär; Så vet att, med det namn Er Segren redan lemnat, Och med den höga plats jag Er i Staten ämnat, Ni föga finna skall en Kung, ehuru stor, Som ej af edert val sin dotter ärad tror. Men, om för Lyckans prål ... som ej vår sällhet öker! Ni Hjertats sanna väl i lugnets trygghet söker; Så välj uti mitt Hof: och Ni skall finna der Mer än en Skönhets hand, som eder värdig är.

CARL GUSTAF.

Förlåt, om detta blod, som ej sitt ursprung glömmer, Ett enda föremål min låga värdigt dömmer, Och om jag hoppas ...

CHRISTINA.

Alt en Hjelte hoppas kan, Hvars tapperhet och dygd Europas låford vann: Och skulle än ert val omkring de throner svävfa, Som nyss med väpnad arm Ni tvungit har att bäfva; Skall sjelfva Roms Monark, den stolte Ferdinand, Med glädje skänka Er sin egen Systers hand. Men om ett långligt hat all böjelse betagit Att slägtas med ett hus, mot det Ni vapen dragit; Har Änglands kungablod, den vackra Henriette Alt, hvad belöna kan en Hjeltes tänkesätt; Alt, hvad olycka, mod och dygder med sig föra, Att till fördubblad höjd en Skönhet älskvärd göra.

CARL GUSTAF.

Mitt hjerta vägrar mig, att se i dessa band Hvad smickra bör en Prins förutan thron och land. Maria nödigt har, sitt anspråk högre bära Än till en Svensk Soldat, hvars mod är all hans ära; Och den allena rätt till Stuarts dotter har, Som fyllest mägtig är att hämnas hennes Far – Men vet, hvad äras höjd mig hoppet häldst bebådar, Jag från Christina skild, den blott med afsky skådar; Min möda och mitt blod, jag offrat alt för Er, Och endast Ni ...

CHRISTINA.

Min Prins! jag Eder tanka ser. Det var då i mitt Hof Carl Gustaf skulle finna En Skönhet, ypperst värd att på hans hjerta vinna. Välan, förklara Er: mitt bifall hör Er till. Är det med Sparrars blod Ni Er förena vill? Är det med Brahes slägt?

CARL GUSTAF.

Prinsessa denna fråga Mig fyllest säga bör, att för min dolda låga Den lyckeliga stund ännu ej anländt har, Då fritt jag yppa kan, åt hvem hon helgad var– Förlåt, om endast nu jag till er omsorg leder Ett föremål, som rör en älskad Systers heder: Ert bifall, som man sagt, är alt hvad denna stund Man ännu saknar sig, att fästa

det förbund Som Delagardies hand ... Han kommer. Må hans böner, Förenta med min röst ...

CHRISTINA.

Jag eder afsigt röner. Alt, hvad er Systers väl och edert egit rör, Välan, min Prins! i dag det alt fullkomnas bör. Er tilhör, med en djup och vördsam tystnad, lyda Er Drottnings bud.

(Hon går hastigt bort).

TREDJE SCENEN.

CARL GUSTAF. DELAGARDIE.

CARL GUSTAF.

Jag ser, hvad dessa ord betyda: Jag ser då dagen ren förordnad til vårt fall, Och dagen, då hon sjelf sin ära störta skall. Ovärdige Rival! Åt dig man då bereder Den thron, jag med mitt blod ...

(Hastigt till Delagardie, som gör tecken att vilja gå).

Dröj, Grefve! – Ni er heder Är skyldig ett försvar – Det hot Christina fört; Er tystnad vid en dom, som eder välfärd rört; Den köld Ni visa tycks, att en förening vinna, Hvaraf Ni nog, kanske, bordt Eder smickrad finna; Den häpnadsfulla blick, hvarmed Ni återsett En vän, som råd och stöd åt eder kärlek gett ... Alt min förundran gör – Ni ensam kan förklara Hvad mig en gåta är.

DELAGARDIE.

Min Prins! hvad kan jag svara, Som högre tala bör än eder billighet? Ni vet, om af en öm och lång beständighet Jag sökt mig någon rätt till eder systers hjerta; Om, svag i mitt begär, jag skådat utan smärta De hinder, som er Far mot vår förening lagt – Ach! hvarför var ej blott min lycka i hans magt? – Men Prins, Ni känner sjelf om, skyldig att förbida En Drottnings bud ...

CARL GUSTAF.

Men Ni! som, närmst vid hennes sida, Med lätthet finna bordt en väg till hennes själ; Säg .. af en blick, ett ord, har Ni ej röjt de skäl, De undransvärda skäl, som hemligt henne drifva Att ej en Gunstlings val sitt gena bifall gifva?

DELAGARDIE.

Om åt den sälla flock, som omger hennes thron, En större frihet gafs att nalkas dess person, Bör af så utmärkt nåd min vördnad dubbelt ökas; Och ej, med brottslig blick, i hennes hjerta sökas Hvad sjelf hon dölja vill.

CARL GUSTAF,
med spottskhet.

Hur sällan fick man se Så stor försigtighet åt kärlek rådslag ge! –

(med häftighet.)

Förmätne! hoppas ej, att du min syn bedrager; Jag vet hvad yrslas höjd din blinda själ betager: Men räds! – Man har ej alt utaf en Drottnings nåd; Och lyckan fordrar mer, än endast öfverdåd.

FJERDE SCENEN.

DELAGARDIE,

ensam.

Han hotar mig – Välan! De sista band förstöras, Hvaraf mitt svaga bröst i tvekan kunnat föras. Pligt! Kärlek! Tacksamhet! jag känner er ej mer: Jag känner Hämden blott, och nöjet som han ger. Hvad frögd, att sin Rival från thronen få befalla; Att se ett trottsigt Råd för sina fötter falla; Och dämpa med en blick af vrede och förakt Den fega Hopens knorr, den stolta Adelns magt!

(Oxenstjerna och Torstensson börja synas från Fonden) (med häpnad)

Hvad? – Desse store Män, som för min åsyn röjas, Jag skall då för min thron se deras hjessor böjas! En Oxenstjerna sjelf! ...

(RiksCancelleren nalkas honom med en sträng och föraktlig uppsyn.)

Hvad häpnad på mig rår! O Himmel! vid hans blick all styrka mig förgår.

(Han går hastigt borrt, bestörrt och förvirrad)

FEMTE SCENEN.

OXENSTIERNA. TORSTENSSON.

OXENSTIERNA.

Han flyr – Det är en rätt, som tillhör dygdens vänner, Att brottet ren sitt straff i deras åsyn känner. Hvem? Han, vår Konung bli? – Nej, tankan blott deraf Bör väcka harm och blygd hos nedrigaste slaf. Nej; om ett hjerta, vant att vörda dygd och ära, Ej lärs att på en gång så mycken låghet bära; Jag rättvist hoppas bör, att från ett nesligt fall Christina än i dag med lätthet räddas skall.

TORSTENSSON.

Alt lyder Hjeltens mod och Patriotens ifver; Men ej en Qvinnas själ – och i det nit Er drifver Räds, om med minsta ord Ni mot dess höghet bröt, Hon hasta skall af hämd, hvad kärleken beslöt.

OXENSTIERNA.

Jag vet det: Sanningen, att Prinsars syn behaga, Har nödigt att sin färg af sjelfva Smickret taga; Men ödmjuk, bäfvande, och oviss om sin magt, Tro mig, hon älskas blott den stund hon får förakt. Det är i egen glans, i egen medfödd styrka, Som hon sin helga rätt inför en thron bör yrka; Det är i sådan drägt i dag hon dristigt går, Att sprida ljus och skräck i veklighetens spår. Hvad? skulle ej dess röst Christinas hjerta röra, Att af en neslig eld sin ära offer göra; Då från dess första år jag ren med glädje röjt, Att fostran och natur dess håg till dygder böjt? Yr, häftig, flygtig, svag, hon icke frikänd blifver De fel, som hennes kön åt hennes ålder gifver; Men hennes själ är stor, och hennes hjerta godt, Och, upplyst om sin pligt, hon hata skall sitt brott. Men skulle heder, pligt, och dygd, och alt förglömmas; Så vet, att i mitt sköt ännu de vapen gömmas, Mot hvilkas säkra magt hon icke strida kan. Hon kommer – Torstensson! Gå, skyndom, att hvarann I denna ädla strid ett modigt bistånd göra.

SJETTE SCENEN.

CHRISTINA. OXENSTIERNA. TORSTENSSON.

OXENSTIERNA.

Min Drottning! – vid ett ljud, som rycktet till mitt öra Med häpnad burit har, och som er ära rör, Mig vördnaden i dag till edra fötter för. De säkra trohetsband, som oupplösligt fästa Min hand vid eder thron, mitt väl vid Sverges bästa, Pålägga mig den pligt, och lemna mig den rätt, Att tolka i min röst Nationens tänkesätt. Det är ej först i dag Ni derom kunnig blifver; Den ömhetsfulla vård Ni sjelf ert rike gifver, Den kärlek det till Er i genskatt återbär; Alt röjer, att dess hopp, dess högsta önskan är Att snart er ädla hand en maka öfverlemnas .. En maka, som af börd och dygder Eder ämnas; Och att en thron, förvärfd af eder Stamfars mod, Må evigt gå i arf till Hjeltar af hans blod.

CHRISTINA.

Jag känner eder dygd: den all min aktning väcker; Men edert nit, kanske, sig alt för vida sträcker; Kanske är det ett steg utom en Statsmans pligt, Att råda uti mål af mindre allmän vigt. Tro mig: då frågan är, at Rikets välgång främja, Att vårda inhemskt lugn och mina grannars sämja, Att bygga thronens magt på visa lagars grund, Och landets säkerhet på nyttiga förbund; Då – tvifla ej derom – då är det, som mitt öra Med nöje länar sig, att edra rådslag höra; Då är det, som min hand af omant skyldighet Skall söka sig ett stöd hos er försigtighet: Men vet, det tillhör Mig, mig ensam ibland alla, Att om min böjelse, att om mitt val befalla, Att skänka utan tvång mitt hjerta, min person ...

OXENSTIERNA.

Och edert folk? er magt? er ära och er thron?... Mins, Ni är Drottning! – mins, att edert val bör lyda Hvad Statens väl ...

CHRISTINA.

Jag mins .. man ofta vågat pryda Med detta stora namn, som hopens vördnad har, Hvad blott ett hemligt agg hos vissa Slägter var – Men thronen ej sin magt af Adelns nycker länar; Och hvilken häldst en dag mitt hjertas val förtjenar, Om mägtigaste Prins, om minsta Medborgsman; Det Gustafs barnabarn dock aldrig vägras kan En rättighet, som börd och lagar dem förvärfva, Att sina Fäders thron med Sverges lydnad ärfva.

OXENSTIERNA.

Och Ni det tänka kan? – O neslighet och blygd! Ni, skänka oss en Kung, som för sin Fosterbygd, För oss, för Eder sjelf, ej minsta offer vågat? – Se dessa Hjeltars flock, som oförskräckte tågat, Med Segren i sitt spår, och döden i sin hand, Att sträcka edert låf till Donaus häpna strand; Spörj dessa silfverhår, som deras hjessor hölja, Der, under lagrens skrud, sig stridens märken dölja; Och döm, om deras dygd bordt vänta sig, en dag, Att rodna för en svag, förmäten ynglings lag, Hvars yppersta förtjenst sig i den fägring röjer, Som hos ett flygtigt kön en veklig smak förnöjer! Hvad säger jag? – Ni sjelf .. är Ni väl ämnad, Ni! Att i så svaga band föraktligt fängslad bli? Ni, Drottning för ett folk, hvars manliga bedrifter Uppfylla jordens rymd och Häfdateknarns skrifter! Ni, dotter af en Kung, hvars segerrika arm Har sänkt Cæsarers thron och qväst Sarmatens harm! Ni, Gustaf Adolphs blod! ...

CHRISTINA.

Om jag det är ... besinna, Att edert stolta tal mig kunde sårad finna; Att lydig, vördnadsfull, i stilla tystnad sänkt, Man nöjd förbida bör hvad jag befalla tänkt.

OXENSTIERNA.

Den vördar Er, som vet att Er till dygden råda; Och tystnan är ett brott i fosterlandets våda.

CHRISTINA.

Hvad? ... Oxenstierna! ..

OXENSTIERNA.

Nej; förgäfves tecknar sig I denna vreda blick det straff, som hotar mig. Nej, skulle än er hämd uppå en dag föröda Den skörd jag mig beredt af förtiåra möda; Jag dock med dristig hand på branten af ert fall Den afgrund visa bör, hvari Ni störtas skall – Du, som en kronas tyngd förutan svaghet burit! Du, som ditt fordna folk en evig kärlek svurit! Odödeliga Hamn af Hjelte, Kung ... och Vän! Se faran för din thron: se, och förskingra den. Ditt bistånd kallar jag: styr Du min helga ifver, Då vänskap åt ditt stoft i dag sitt offer gifver! Kom Du, med himmelsk kraft, att väpna sjelf min röst Emot en svag, förledd, olycklig dotters bröst ... Olycklig hon? – O Gud! då all min önskan varit Att henne lycklig se – då alt, hvad jag förfarit Utaf den långa vård jag om dess fostran tog, Med detta sälla hopp min kjusta själ bedrog! – Tro mig; jag var er Far: jag är det än, Prinsessa ... En Far bedrager ej – och denna böjda hjessa, Som grånat under år och omsorg för ert land; Och denna matta röst, och denna svaga hand Som Er så mången gång har tryckt intill mitt hjerta, Och dessa tårar ...

CHRISTINA.

Gud! – hvad åsyn full af smärta!

OXENSTIERNA.

Säg, vittna de ej nog, att alt hvad jag begär Er egen ära blott, er egen sällhet är – Men skulle Er ännu min afsigt misstänkt vara, Skall våra häfders dom besanna eder fara: Ni der af egen ätt Regenter finna skall, Som genom lika fel beredt sig död och fall: Än ser Ni Erics blod det svaghetsbrott försona, Hvarmed hans låga val befläckat Sverges Krona; Än Sigismund, i trotts af börd och lagars band, Igenom folkets hat förlora thron och land. Jag känner detta Folk – Vant, att af Sig värderas, Det tål ej att dess land af Svagheten regeras: Förskräckligt i sin hämd mot Kungar utan dygd ... Men trogit, lydnadsfullt, i goda Kungars skygd – Ja, kan väl något folk med mera ömhet tjena Den lyckliga Regent, som vet att det förtjena? Mins, hvad odödligt låf det eder Stamfar gaf; Se tacksamhetens vård på eder Faders graf; Hör deras stora namn med helig dyrkan nämnas; Och känn den Gudalott, som edra dygder ämnas – Kan Ni försaka den? – Har Gustaf Adolph mer Ej någon dotter? – Ach! ett ord – besinna Er! Hör edra Vänners bön! lät deras tårar röra En älskad Drottnings bröst! ...

(De falla båda på knä för hennes fötter)

CHRISTINA.

Välan! Hvad skall jag göra?.. Säg?..

OXENSTIERNA.

Segra på Er sjelf; bli hvad Ni varit har: Stor, lycklig; värdig Er, ert Folk, och eder Far – Och frugtar Ni ännu en illa dämpad låga, Förqväf dess verkan då; betag Er all förmåga Att kunna brottslig bli: och lät ett evigt band Förena Euphrosin's med Delagardies hand –

(Med förakt)

Kan detta pris ej nog emot hans högmod svara; Skall dock hans kärlek ...

CHRISTINA.

Hvad? Han skulle trolös vara?.. Han! Delagardie! ...

OXENSTIERNA.

Döm af denna fruktan blott, Hur långt Ni från er pligt och eder ära gått: Döm ..

CHRISTINA.

Det tillfyllest gör ... Jag edert råd bör gilla. Gå, samla då mitt Hof – O Gud! – Att ej förspilla De dyra ögonblick, som ångren lemnar mig, Jag vill att mitt beslut skall straxt fullkomna sig; Att denna afton ren åt Delagardie lemnas En lön ... kanhända nog, att min förnedring hämnas; Att sjelf till altaret han ledes af er hand, Och der ....

OXENSTIERNA.

Jag lefver! – Gläds, mitt sälla Fosterland! Gläds, Drottning! Huru stor, hur värdig en Hjeltinna Är Segren, att sig sjelf, sin svaghet öfvervinna! Nej, aldrig var er dygd mitt hjerta mera kär; Nej ....

CHRISTINA.

Mins, hvart ögonblick oss alla dyrbart är. Gå, skynda!

SJUNDE SCENEN.

CHRISTINA,

ensam,

Euphrosine!.. Hon älskad? – Blygd och smärta! Hvad ny förhatlig dag har upgått i mitt hjerta! Ach! om ej kärleken min syn förblindad gjort, Jag ren från längre tid bedragarn känna bordt ... Bedragarn? – Det var Du, du sjelf, som dig bedragit, Olyckliga! – du sjelf, som af ditt högmod tagit Den tro som smickrat dig, att det din ömhet var, Ej hoppet om din thron, som honom fängslat har – O Himmel! var jag född till en så neslig låga? Jag, för en otacksam min hela välfärd våga, Min magt, min säkerhet, och – hvad mig kärast är – Ett Namn, som än i dag jag obefläckadt bär! Jag, dygd och skyldighet och heder öfvergifva, Att sjelf för en Rival omsider offer blifva! ... Men villas ej min själ, att ta för sanning ann Hvad af dess frugtan blott en gissning vara kan? Hvem? jag! mot Euphrosine hans hjerta ej försvara? Och säg, hvad har hon gjort, att af mig frugtad vara? Hvem är väl af oss två, som honom kronan ger? ... Ach! om hon älskad är, hvad gör en Krona mer? När såg man hjertat råd utaf förtjensten taga? Är man ej värdig nog, den stund man vet behaga? Och jag, har jag väl sjelf på annat värde sett, Då jag en otacksam mitt företräde gett? – O grymma tvifvelsmål! O kärlek! stolthet! ära! Hvad fordren J? Af hvem bör jag er dom begära? –

(efter en korrt tystnad)

Af Delagardie sjelf – Ja, om han älskar mig, Det säkrast af hans mod i dag skall röja sig. Om ej – om högmod blott den fegas hjerta leder; Skall glömska och förakt ge segren åt min heder.

OTTONDE SCENEN.

CHRISTINA. DELAGARDIE. CARL GUSTAF. Fröken SPARRE. HOFFOLKET.

Fröken SPARRE.

Alt föranstaltadt är, Prinsessa – och ert Hof Sig redan samlat har, att fira dagens låf.

(Drottningen hviskar vid henne)

Jag lyda skall.

CHRISTINA.

Min Prins! jag ändtligt vika gifver För styrkan af den pligt mig vänskap föreskrifver. Er önskan uppfyld blir; och detta ögonblick Skall teckna mitt beslut, och våra ödens skick.

CARL GUSTAF.

Mig Oxenstierna ren med skyndsamhet förvissat Om hvad mitt hjerta nog utaf hans glädje gissat. Hvad skall jag säga Er? – Alt hvad mig lofvadt var Utaf min Drottnings dygd, dess godhet uppfylt har.

(Drottningen intager sin thron).

(AmaranthOrdens instiktelse: Man frambär till Drottningen, på Sammetshyenden, Ordensprydnaderne, som för Karlarne äro Bandrosor af Amaranthfärg, vid hvilka Ordenstecknen äro fästade; och för Fruntimren Skärp af samma färg. Drottningen fäster först tecknet på sig sjelf, och sedan på Fröken Sparre. Dernäst framföres till dubbning Carl Gustaf, Delagardie, Torstensson och Spanska Envoyéen Pimentel. Till slut Maria Euphrosina och tvänne HofDamer).

ETT FRUNTIMMER
sjunger, då Cavaliererne föras fram.

J, som på stridens bana Den högsta Ära nått! Gån, svärjen Nöjets fana, Uti Minervas slott.

ETT ANNAT FRUNTIMMER.

Gån, svärjen Nöjets fana, Uti Minervas slott. Då Segren är en vana, Är Hvilan ej ett brott.

EN CAVALIER
sjunger, då Fruntimren presenteras.

I Sköna! denna dagen Är ärofull för Er; Då Venus åt Behagen Sin lätta gördel ger.

EN ANNAN CAVALIER.

Då Venus åt Behagen Sin lätta gördel ger; Tror Kärleken, bedragen, Att han Citheren ser.

(Ballet)

Chor.

Du folk! som, styrdt af milda lagar, Din sällhet, dina glada dagar, Alt af din Drottnings ömhet har! Glöm ej, i tacksamt minne bära Från år till år den dagens ära, Som hennes hjerta kärast var.

(Drottningen uppstiger från sin thron, och Festen slutas).

TREDJE ACTEN.

(Theatern föreställer Förstugan till SlottsCapellet, hvars portar man ser på ena sidan, och dit en trappa leder från Fonden.)

FÖRSTA SCENEN.

CARL GUSTAF. OXENSTIERNA.

CARL GUSTAF.

O vördnadsvärde tolk af sanning, pligt och ära, Som djärfs att deras röst inför Monarker bära; Hvars nit för Kung och Folk dig namn förtjenat har Af thronens Väcktare och fosterlandets Far! Om, vid det nya rön som edra dygder gifvit, Ej äran vida mer än vänskapen Er drifvit; Om, då ert ädelmod min framtids väl beredt, Ni ej på Sverge blott och eder Drottning sett; Kanhända skulle då mitt hjerta ej befara, Att skyldigt mot en vän sin tacksamhet förklara; Men, då Ni Folket tjent, är Folkets rättighet Att tolka ert beröm.

OXENSTIERNA.

Jag följt min skyldighet, Och väntar ej deraf att något låford vinna. Christina villad var – Att upplyst återfinna Den väg, hon städse följt af heder, pligt och lag, Var nog att visa dem i deras sanna dag. Om hvad jag gjort, min Prins, är nog för hennes ära, Är det ej nog för Er – Er återstår, att lära De medel kärleken, af varsamheten lärd, För eder utsett har att bli dess hjerta värd.

CARL GUSTAF.

Ach! tillåt, att mitt hopp en ny förtröstan röjer, Sen edert kloka nit för evigt undanröjer Den enda täflare, min lycka stridig gjort. – Christina väntar mig. Jag redan hasta bordt, Att Delagardies Brud till hennes fötter leda.

(Han går)

ANDRA SCENEN.

OXENSTIERNA. TORSTENSSON, som med hastighet och bestörtning kommer in på Theatern.

TORSTENSSON.

O Himmel! – Grymma moln, som oss på nytt bereda De stormar, som din hand förgäfves skingra trott! Christina ... låga svek, som i dess hjerta bodt! – Hvad? då vår enfald nyss i hennes tårar funnit Beviset af en dygd, som på sin svaghet vunnit; Hvem skulle tänkt, min vän, att dessa samvetsqval Som röjdes i dess blick, dess åtbörd och dess tal, Alt en förställning var; ett medel blott, att hölja De snaror ...

OXENSTIERNA.

Men ...

TORSTENSSON.

O Gud! hvi kan jag ej fördölja En tidning, som ditt bröst skall ge ett dödligt sår? – Vet, det är hon, hon sjelf, som upp i templet går Att kronan och sin hand åt Delagardie skänka.

OXENSTIERNA.

Hon? .. Digter! – Hvem så lågt kan om sin Drottning tänka. Det är försmädelsen .. – du vet om hennes röst Af illskan väpnas plär emot Regenters bröst – Det är försmädelsen, som ensam vågat bära En så förklenlig dom.

TORSTENSSON.

Ach! för Christinas ära Hur lyckligt, om ännu jag mig bedragen fann! Men döm, om något rum för tvekan

lemnas kan. Den djärfve alt bekänt – Nyss, säker om sin lycka, Men tvungen att den bild utur sitt hjerta rycka, Hvars segrande behag hans trolöshet fördömt, Han i en Systers sköt sin fröjd och saknad tömt. Hon, vida mindre rörd utaf sin Broders heder, Än häpen för det fall hans högmod sig bereder, Och lydig mot den tro, hon lika skyldig var Sin maka och sitt land – alt för mig yppat har. Du ser det. Ingen magt har kunnat öfvervinna Det öde, som beredt vårt fall.

OXENSTIERNA.

O qvinna! qvinna! Hämd och förtviflan! – Gå! fördärfvet är dig när. Din svaga thron ... Men ach! Hon Gustafs dotter är!

TORSTENSSON.

Är hon ej Din också? – Du mins de sista orden Utaf din Konungs hand: “Hvad kärast uppå jorden „Mitt hjerta lemna skall, jag ger i ditt förvar; „En maka och ett barn: blif deras vän och far“ – Du vet om dessa ord sig i ditt hjerta tryckte, Och om du åtlydt dem – Och då ett blodigt rygte Med tårar återbar vår fallna Hjeltes namn; Då var det du, min vän, din faderliga famn, Som detta späda barn i folkets åsyn burit, Och deras trohetsed vid hennes vagga svurit.

OXENSTIERNA.

Hur illa lönar hon sitt hulda fosterland!

TORSTENSSON.

Men löser hennes fel en undersåtes band? Förvillad, hon dess mer af dygden stöd behöfver; Och brottslig ... lemnom Gud allena dom deröfver! – Oss tillhör, vakande för Statens säkerhet, Att främst i tålamod och tro och hörsamhet Ett blindt, förtörnadt folk med vårt exempel lära, Att vörda thronens rätt uti Regentens ära.

OXENSTIERNA,
sedan han en stund stått fördjupad i sin sorg, vaknar han hastigt upp, som af en dröm, vid ljudet af marchen som bådar Drottningens ankomst.

Välan! jag tala bör – Hvad gäller enskild pligt, Mot Religionens bud och hela Statens vigt? Förmätne Älskare! bedragna Älskarinna! Ni snart uti min hand det vapen skolen finna, Som er förkrossa skall.

(Till Torstensson)

Dröj; men, i Himlens namn! Om för min återkomst, i helgedomens famn Den djärfve tränga vill; lät all din omsorg vara, Att för min skyndsamhet de ögonblick bespara, På hvilkas nyttjande vårt hela väl beror.

(Han går)

TREDJE SCENEN.

TORSTENSSON,
ensam.

Gud! hvad hans dygd är ren! och hvad hans själ är stor! Men hvad jag frugta bör, att i en villad ifver Han mer åt Hjeltens mod än Statsmans klokhet gifver! Hvart syftade hans hot? Hvad är hans ändamål? ... Men nej; hans kända tro ej minsta tvekan tål – Du, som en himmelsk thron i evig ära njuter! Om än din sälla själ i öfrigt minne sluter Det folk, som älskat dig, och af dig älskadt var, Och hämden för ditt blod med segrar utkräft har; Ach! rörs då af den nöd, som detta folk beredes, Blygs för den veklighet, hvartill ditt blod

förledes; Beskydda än i dag din fordna fosterbygd; Slå ned bedragarns hopp, och fräls din dotters dygd!

FJERDE SCENEN.

DELAGARDIE. TORSTENSSON.

TORSTENSSON.

Ni nalkas då den stund ... – hvad jag er lycklig finner! – Då ni en önskad lön för pröfvad trohet vinner; Då Ägtenskapets Gud, i KärleksGudens spår ... Men säg, hvi denna suck från edert hjerta går? Hvad bådar detta moln, som edert öga skymmer? Hvad oförmodadt skäl till häpnad och bekymmer, Då äran färdig står att kröna ert begär?

DELAGARDIE.

Ach! Äran ofta dyrt på hjertat hämnas plär. Men nog! Hon talat har – Ju större offret blifver, Dess ädlare vår rätt till lönen som hon gifver.

(Christina anländer med sitt Hof. Hon förer Maria Euphrosina vid handen. Båda äro lika klädda.)

FEMTE SCENEN.

CHRISTINA. MARIA EUPHROSINA. Fröken SPARRE. HOFFOLK. De Förra.

CHRISTINA,
till Delagardie.

Hvad denna sälla dag mitt hjerta nöje ger, Då jag med Kungars blod en vän förenad ser; Då kärlek skyndar glad den knut att sammantrycka, Som evigt fästa skall min omsorg vid er lycka!

(Ser sig omkring.)

Men, Oxenstierna ... Hvad! han ren ej anländt har! Det var dock af hans hand, om jag mig ej bedrar, Som till de helga rum Ni bordt ledsagad blifva.

TORSTENSSON.

Kanske bör årens tyngd hans dröjsmål ursäkt gifva. Han snart lär visa sig, min Drottning.

(Hon går in i Kyrkan, åtföljd af sitt Hof. Delagardie gör ett steg för att följa henne; men hålles tillbaka af Oxenstierna, som i det samma kommer åter.)

SJETTE SCENEN.

OXENSTIERNA. TORSTENSSON. DELAGARDIE.

OXENSTIERNA.

Stadna här, Förmätne! – Ert beslut mig ej förborgadt är. Ni går till altaret ...

DELAGARDIE.

Och der ...?

OXENSTIERNA.

Att handen skänka Åt eder Drottning.

DELAGARDIE.

Jag?..

OXENSTIERNA.

Ni sjelf!

DELAGARDIE.

Ni bör då tänka Att denna stolta ton ej längre står mig ann. Tror Ni jag frugtar Er, då jag Er straffa kan?

OXENSTIERNA.

Jag tror .. att hotelsen är styrkan hos den svaga; Att straffet närmast går till den som lärt bedraga – Men tiden dyrbar är. Christina väntar Er. Ni känner denna skrift?

(Han visar honom ett bref)

DELAGARDIE,
med kallsinnighet.

Men ... jag den likna ser Vår fordna Konungs hand.

OXENSTIERNA.

Läs, djärfve! läs och bäfva!

DELAGARDIE,
förskräckt.

Gud! – Gud, hvad afgrundsdjup du för min fot sett sväfva!

(Efter en kortt Pantomime, som visar de åtskillige sinnesrörelser; blygd, fasa och glädje, som strida i hans själ, tecknar han med en häftig och talande åtbörd, det våldsamma beslut han inom sig fattat; tager Oxenstierna vid handen, och går hastigt in i Kyrkan.)

FJERDE ACTEN.

(Theatern föreställer RiksSalen på Slottet)

FÖRSTA SCENEN.

CHRISTINA. Fröken SPARRE.

CHRISTINA.

Hvad djup af nedrighet, dit aldrig tankan nått! Hvad lågt förräderi! hvad samling utaf brott! O Himmel! var ej nog til min förnedrings råga, Om med ett fräckt förakt han svarat till min låga? Var offret icke nog, att smickra min Rival, Om straxt hans djärfva hand sig vägrat till mitt val?– Men med en lottsad eld min lättrohet bedraga! Med hundra eder nyss mitt tvifvelsmål förjaga! Och, med en nedrighet som ej exempel

har, Sen höghet, thron, sen alt åt honom offradt var, Sen jag med egen hand det altar gått att smycka, Der han besvärja bordt sin kärlek och min lycka ... Då, svärja der min död! – då, inför Himlens thron, I trotts af menskilghet och blygd och religion, I åsyn af mitt Hof offentligen bebåda Den svaghet, som min harm ej undgick att förråda: Se der de plågors höjd, som mig förtviflad gjort; Som jag, olyckliga! ej öfverlefva bordt!

Fröken SPARRE.

Min Drottning, hvilka ord – Ach! stilla eder smärta; Förglöm en otacksam, som ej förtjent ert hjerta; Förglöm ett svaghetsfel ...

CHRISTINA,
med yttersta häftighet.

Nej! jag ej mer är svag; Nej, denna bröllopsfest skall blifva mordets dag.

Fröken SPARRE.

O Himmel!

CHRISTINA,
ropande.

Schlippenbach!

(Han kommer med hastighet in på theatern)

ANDRA SCENEN.

SCHLIPPENBACH. De Förra

SCHLIPPENBACH.

Min Drottning!

CHRISTINA.

Vid din heder, Min krona, och den lön jag åt ditt mod bereder, Svär! att du hämnas mig.

SCHLIPPENBACH.

Jag det vid Himlen svär, Och förrn den brottslige mig ännu yppad är: Men frände eller bror, men närmst af mina vänner, Då han ert hat förtjent jag honom mer ej känner, Och han skal dö – Förlåt; men jag bordt säga Er, Att Oxenstierna ...

CHRISTINA,
med bestörtning.

Hvad?

SCHLIPPENBACH.

Om företräde ber.

CHRISTINA.

O Gud! – Han nalkas må.

(Schlippenbach och Fröken Sparre gå bort vid RiksCancellerens ankomst)

TREDJE SCENEN.

CHRISTINA. OXENSTIERNA.

CHRISTINA.

Förhatlige Minister! Ej mer ett enda drag uti din djärfhet brister. Sen ur din svarta själ du alla ränkor tömt, Sen vördnad, pligt och tro du mot din Drottning glömt, Sen du en Älskare ur mina armar rifvit ... (Ty utom dig, barbar! han ej förrädisk blifvit); Sen med en varsamhet, som af dig väntas bordt, Du för ett samladt Hof min svaghet synlig gjort; Alt detta var ej nog att mot din önskan svara, Om du ej hädelsen med brottet skulle para, Om du ej än i dag uti min åsyn gick Att gäcka få min sorg, och trottsa få min blick – Välan! du segrat har. Gläds; lyckan ej bedragit Den falska vård din hand om mina dagar tagit. Din afsigt vunnen är: min ofärd nått sin höjd: Betrakta mig, barbar! och säg, om du är nöjd?

OXENSTIERNA.

Förskräckeliga våld utaf begärens yra! Passioner! hvilken Gud kan edra utbrott styra?

CHRISTINA.

Men skörda snart en frukt som lätt förloras kan. Räds, Segrens tid är korrt, är dyr för dig, tyrann! De tårar, som du gått att ur mitt öga prässa, Räds, skola falla snart som glöd uppå din hjessa. Än har min svaga själ ej alla dygder mist: Jag äger en – den dygd, som straffar brott och list. Räds ——

OXENSTIERNA.

Nej, min Drottning; nej, förbittra ej er smärta Med flere grymma skäl till ånger för ert hjerta. Jag vörda vet er sorg; och pröfvar icke här Hvem mäst utaf oss två till falskhet brottslig är. Jag blott beklagar Er; och med förundran finner, Att för ett villosteg så mången dygd försvinner. Viss, då förnuft och tid fått skingra edra qval, Att sjelf ej utan blygd Ni minnas skall ert val, Jag lemna bordt åt dem att mina steg försvara: Men, frugtande med skäl för hotet af den fara, Dit en förvillad hämd på nytt Er störta tör, Jag för er egen tjenst min tystnad bryta bör – Hör da en hemlighet, som skall er fasa väcka, Som med en evig blygd er kärlek skall betäcka; En hemlighet som, djupt förvarad i mitt bröst, För Delagardie blott bordt yppas af min röst: Den skall ock yppas Er – Olyckliga Prinsessa! Hvad oerhörda brott som sväfvat kring din hjessa! – Vet, det föreningsband, hvartill du skyndat har, Naturens styggelse och Himlens afsky var: Vet, da ett blindt begär ditt svaga hjerta tände, Du för ditt egit blod en brottslig låga kände; Korrt: i din Älskare, bedragna! —— kän din Bror.

CHRISTINA,
med tvekan ock förundran.

Min Bror? ——

OXENSTIERNA.

Kanske Ni mer en Faders vittne tror:

(Ger henne ett Bref.)

Läs!

CHRISTINA
läser.

”Oxenstierna! dölj uti en evig tystnad ”Hvad dig skall anförtros – Förrn agg och ärelystnad ”Mig Ebba Brahes hand så grymt beröfvat har, ”Hon genom kärleken min maka blifven var; ”Och denna späda Son, som redan ljuset skådat, ”Min vän, jag är hans far”.

(Slagen som af en ljungeld.)

Har man min dödsdom bådat? Hvad mörker för min syn! Hvad köld uti mitt bröst! Jag grafven öpnad ser – Välan! Han är min tröst.

(Hon faller ned af vanmagt.)

OXENSTIERNA.

Gud! som ett hjerta ser, hvars ånger dig behagar, Förmildra hennes qval, och skydda hennes dagar!

CHRISTINA,
som kommer sig åter före, och öpnar med förskräckelse sina ögon för ljuset.

Bedrägeliga hopp, som fåfängt smickrat mig! Förhateliga dag! jag återfinner dig. – Af jordens afsky följd, af Himmelen förskuten, Är sjelfva dödens famn för mina suckar sluten.

OXENSTIERNA.

Min Drottning! stilla Er: Förqväf ert raseri; Glöm ett försonadt brott; och lef, att lycklig bli.

CHRISTINA,
med en djup och stilla sorg.

Ach! är väl lyckan mer för detta hjerta ämnad?

OXENSTIERNA,
med värdighet och styrka.

Hvad? är ej spiran mer i edra händer lemnad? Har Ni ej mer ett namn att ge odödlighet? Har Ni ej mer ett folk att ge lycksalighet? – Ni, hela verldens låf och Sverges kärlek vinna, Och ej i andras väl er egen sällhet finna? ... Hvad brottsligt tvifvelsmål!

CHRISTINA,
såsom uppvaknad ur en dröm.

Din röst mig upplyst har – O min Välgörare! min ledare! min Far! Hvad pligter och hvad tröst du för mitt hjerta visar! Ur villan återförd, jag Himlens godhet prisar, Som, då han ytterst mig på afgrundsbranten ledt, I sjelfva farans högd min räddning föresett – O du, mitt fosterland, hvars röst ej mera hördes, Då af ett blindt begär jag svag och brottslig fördes, Men icke brottslig nog, att ännu varse bli Den nöd, jag färdig var att störta dig uti! Dig kärleken i dag till skatt de suckar gifver Som, evigt flycktande, han ur mitt hjerta rifver; Dig hör min hela själ från denna dagen till; O Sverge! blott för dig Christina lefva vill.

(Till Oxenstierna)

Och du, som i förakt, i trotts af egen fara, Din Drottning mot sig sjelf ej fruktade försvara; Kom, njut den högsta lön ditt hjerta önskar sig: Kom, se mig värdig bli mitt Folk, min Far – och Dig.

(Hela Hofvet församlas, och Drottningen stiger upp på sin thron.)

FJERDE SCENEN.

CHRISTINA. OXENSTIERNA. TORSTENSSON. CARLGUSTAF. DELAGARDIE. MARIA EUPHROSINA. Fröken SPARRE. Det öfriga HOFFOLKET.

CHRISTINA.

J! som er Drottnings bud med tro och lydnad fören: Råd, Krigsmän! Riddersmän! församlen er; och hören!– Om denna gamla thron, som mina Fäder bar, I deras dotters vård sin glans bevarat har; Om Spiran, som jag ärft att skydda dessa länder, Ännu ej vacklat har uti en Qvinnas händer; Om, på ett lyckligt krig, som oss med ära höljt, En mera lycklig fred och grundad välmagt följt; Jag näst Försynens nåd som Vasars Rike hägnar, Er, Statens Hufvudmän! Er hedern deraf ägnar – Men fåfängt har man alt af mod och tapperhet, Om man med vishet ej sin seger vårda vet. Afunden såfver ej: Förtviflad åt vår ära, Hon skyndar att sitt gift i grannars hjertan bära; Och Hämden, hvilande i fiendernas hand, Af lugnet föda tar till häftigare brand – Att Rikets säkerhet mot utländskt våld försvara, Vår första omsorg blir att inhemsk ro bevara, Och hindra framför alt den split man yppas ser, Der thronens ledighet en oviss arfsrätt ger – Jag hört mitt folk, af nit för Vasastammens ära, Af ägtenskapets hand dess stadgande begära: Jag nekat mig dertill: och – vare sig hvad skäl Af svaghet eller dygd, som verkat på min själ – Jag fattat mitt beslut: och det oryggligt blifver. Men hvad ej Kärlek ger, en upplyst Vänskap gifver; Och Du! som, slägtande från Vasars rena blod, I deras dygder känd, och känd i deras mod, Af segrens ädla hand förnyadt anspråk länat Till priset af en thron, som börden dig förtjenat: Carl Gustaf! – i mitt namn, och i det Folkets namn Som villigt öpnar dig en glad och tacksam famn, Jag nämner dig i dag till arfving af mitt rike.

FOLKET.

Han värdig är deraf.

CARL GUSTAF.

Er nåd är utan like Min Drottning – men förlåt, det än en större fins; En nåd som, mera kär för detta hjerta ....

CHRISTINA.

Prins, Ni känner mig – Ni vet om, snar att tänksätt byta, Jag nånsin lofvat har hvad jag mig ämnat bryta. Nog af: då denna hand försakar sig åt Er, Försakar hon all rätt att kunna skänkas mer.

(Hon nedstiger från thronen, fattar Delagardie och Maria Euphrosina vid handen, och förenar dem.)

Och J! som, lycklige att lyda hjertats lagar, Med nöjets helga band förenat edra dagar; Er sällhet nått sin höjd – men, då J njuten den, Ach! glömmen icke borrt

(med half röst till Delagardie)

en Syster,

(Till Maria.)

Och en Vän!

(Ballett)